

MikroExpedice 2023

aneb

... pojd' stoupat jak dým...

MikroExpedice 2023

5. - 9.7.

Sraz je na Hlaváku ve čtvrt na devět.

Mě vzbudili z práce v pět. Prý havárie a měli nápad, že to pojedou vyřešit. Ani nápad! Po telefonu jsem do toho namočil ještě pár lidí a pak se z konference odhlásil a vypnul telefon. Je 7. To je akorát čas na vstávání snídani, kontrolu zabalení a odjezd.

Na Hlaváku jsem brzy. Lenka už je tu a prý si jde pro lístek. Ted? Zdá se mi to trochu nezodpovědně. Já mám jízdenku, místenku pro člověka a místenku pro kolo už tři dny a už tenkrát to vypadalo, že je pojízdná kolárna skoro plná.

Nadiktoval jsem jí co má chtít a zůstal u kol. Za dlouhou chvíli se vrátila s tím, že má všechno kromě místenky. No snad to nevadí. Vadilo. Mezi tím přišel Standa a na tabuli naskočilo nástupiště. Ukázalo se, že vlak má dva služebáky a to na opačných koncích vlaku. My máme místenku pro kola v tom předním. Prodrali jsme se mezi lidmi k němu a nic. Je zavřený. Ale zatím je dost času. Když bylo do odjezdu tak akorát, otevřela se vrata, ale místo nakládání nastala kontrola jízdních dokladů. Lenka neprošla, protože neměla místenku. Měla jen zaplacenou jízdu. Poradili jsme jí ať zkusí druhý služebák. Udělala to a nějak se jí povedlo do vlaku vnutit.

Mně u našeho služebáku došla trpělivost a s řidičem dvoukola které bude cestovat s námi, jsme se chopili nakládání a vlakvedoucího z této činnosti zcela odstavili. Na konci jsem ho požádal, jestli bychom tam mohli přihodit i bagáž, s tím, že ji vyúčtujeme až pojedeme. Váhavě souhlasil a po úspěšné, a hlavně rychlé nakládce mi šeptl, že nám úhradu odpustí. Se Standou jsme se přesunuli do vedlejšího vagónu, kam máme místenky a hned na to volala Lenka, že je také ve vlaku. Jakmile jsme se rozjeli, přišla k nám. Zbytek cesty jsme prokecali a už se nestalo nic zvláštního. Po dojezdu do Děčína jsem se zase chopil vykládky, když jsem viděl, jak se tam vlakvedoucí motá jako vitr v bedně. Pak jsme nastavili kola

Jízdenka A Místenka 071000		Miroslav Mayer 00001				
1354						
05/07	08:10	Praha hl.n.	→	Děčín hl.n.	06/07	24:00
Přes: Praha, Roudnice, Lovosice, Děčín						
OneTicket doplatek pro přepravu kola jednostranně (kolo)						
Rezervace (pro kola)						
Podrobnosti na www.oneticket.cz						
1 x OneTicket Jednostranně						
						Cena 323 Kč

Doklad je neplatný a platí vždy pouze ve spojení s průkazem cestujícího, jízda jímto je uvedeno na jízdence.
Jízda je nutně nastoupit v 1. den platnosti, nepřítel však v 00:00 hod. Tento doklad je samostatnou přílohou smlouvy.

Daňový doklad číslo C030000.SYPUR3					
Tax receipt number					
Podle	Tar. cena	Body	Cena	DPH	
Jízdenka	1	238 Kč	238 Kč	10 %	
Místenka	1	25 Kč	25 Kč	10 %	
Zavazadlo (kolo)	1	50 Kč	50 Kč	10 %	
Celkem			323 Kč		
Datum vystavení/datum platnosti:			2.7.2023 23:02		
Plata:			KARTOU/CC		
Plata DPH: KEMIS, s.p.			Číslo účtu: 307447 207 00		
Adresa české banky: 1223/12, 110 00 Praha 1, ÚČ.			C030011393		
Prodejce: České dráhy, a.s. (30000)					

Jízdní řád a rezervace Timetable and Reservations					
Stanice	Odj. / Plj.	W	M	Místo / Seat	
Praha hl.n.	05.07. 08:45	R 692	363	14 jen kolo	
Děčín hl.n.	05.07. 10:34				
tel: +42025929209					

Jízdní řád má pouze informativní charakter.

České dráhy. Lepší cesta každý den.

05 07 Miroslav Mayer

Údaje pro kontrolu
Control data
Doklad číslo / Document no.:
C030000.SYPUR3
Imprint / Name:
Miroslav Mayer
Kód transakce / Transaction code:
SYPUR3

Strana 3/3

a vydali se na cestu.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	133	0	0	22

Je krásně. Svítí slunce a je teplo. Oba moje solární panely fungují na jedničku. Aha, oba solární panely... Již minulou sezónu jste se mohli dočíst, že začínáme laškovat se solárním nabíjením telefonů. Já to opravdu potřebuju, protože na mém telefonu běží navigace a ta, jak známo, žere jako nezavřená. Lenka to prý potřebuje kvůli možným pracovním telefonátům. Opatřil jsem tedy dva skládací panely už upravené jako nabíječky a solární powerbanky. Lence to nějak stačilo, já jsem byl trvale ve ztrátě. Takže jsem pořídil další, o dost silnější panel, který se stará o palubní napájení a ten skládací o telefon. Tak uvidíme jak se to bude dál chovat.

Dig.

Při prvním seznámení se s trasou letošní MikroExpedice mne napadlo, že Dig chce otestovat náš "výškový" potenciál před letošní Expedicí, zejména části z Itálie přes Rakousko do ČR, neboť se budou na této trase přejíždět Alpy. Zaujala mne totiž dvě stoupání a sice z Děčína okolo Sokolího vrchu ca 370 m.n.m. a potom z Bílého Potoka na Smědavu cca 400 m.n. m. A stoupání to byla těžká, a to s ohledem naší jízdy "na těžko", jak bude dále uvedeno. Sar.

Projeli jsme městem a začali stoupat. Z příprav jsme věděli, že to bude poněkud svízelné, co se stoupání týká, a to se potvrdilo. Stavitelé Děčína jej vybudovali v údolí Labe, takže po rovině jej lze projet jen ve směru koryta řeky. Na všechny ostatní strany je to velmi mnoho do kopce.

Téměř celé jsme to šli pěšky, a to s vidinou, že po odpočinku a nastoupání dvou kilometrů, byla cedule, že Sokolí vrch je za další dva kilometry. Dig.

Tady bych použil heslo našeho kamaráda Šneka, který říkal: "Není kopec, který bych nevytlačil." A musím potvrdit jeho slova, protože takový kopec není!!! Sar.

Velmi mě znepokojuje, že nějak nemůžu. Nic mě nikde nebolí, ani neotravuje, ale prostě nemám sílu. No, nakonec nic mimořádného. Za letošek mám najeto 133 kilometrů. Což opravdu není mnoho.

Po spoustě odpočinků jsme u odbočky na rozhlednu na Sokolím vrchu.

Nikomu se tam nechce. Není divu. K tomu, co jsme právě vyšli ještě schody? A tak konečně jedeme. Slunce je zalezlé za oparem a nepálí. Což je obrovská klika. Ostatním se viditelně jede dobře, já začínám z neschopnosti jet, značně pění. Často odpočíváme. Kolem je to velmi pěkné. Inu Lužické hory.

První větší zastávka je v Huntýřově. Že jste o něm nikdy neslyšeli? Já do teď taky ne. Ale je mi horko, dal bych si pivo, potřebuju si odpočinout a je čas oběda. Všechno to zajistil motorest Farmář.

Pivo dobré, kuře na paprice taky, akorát ten déšť mohli ještě chvíli pozdržet. Začalo hřmít a ta troška zákazníků se přesunula dovnitř. My taky. Akorát jsme zajistili kola proti povodni a pokračovali uvnitř.

Jen déšť skončil, pokračovali jsme v jízdě. A zase to tu mají pěkné, terén se houpe, což způsobuje moje časté procházky a jednou zbloudění Lenky, která netrefila odbočku. Čekáme na ni a prohlížíme si okolí. Na rekreaci nedostížné. Ale ani trochu bychom tu nechtěli bydlet.

Dig.

Když jsme tam pár minut stáli a rozhlíželi se okolo, viděli překrásnou krajinu trochu okopečkovanou a v ní krásně, osamocené chalupy takřka jako malované, tak jsem pronesl: "Je tady jedna samota vedle druhý..." A měl jsem pravdu, bylo to tak. Sar.

Silnice dávno oschla a opět pálí slunce. A pořád trvá, že dolů to jede skvěle, nahoru chodím jako na zdravotní procházky. Zlobí mě to, protože musím přiznat, že jsem lemra.

Pokračujeme podél říčky Kamenice, bohužel stále proti proudu. Je to tu údolím a téměř po rovině. Standa projevil přání přibrzdit u muzea koncentračního tábora Rabštejn. Nemám námitek, ale nějak jsme to minuli. No, nevádí, další důvod, proč se sem ještě někdy vrátit.

Jedeme dál hlubokým údolím říčky Kamenice a jede se velmi pěkně. Projeli jsme všechny obce, které měly v názvu „Kamenice“ a začínáme poněkud více stoupat.

A tím narostlo zdržování odpočíváním. Slunce je schované za mrakem a teplotně je příjemně. V Dolním Falknově jsme zastavili u krámků na ochlazení. Není to tu ničím pozoruhodné.

Jen když jsme odjížděli, vylezlo slunce.

Jízda, aspoň pro mě není vůbec příjemná. Je horko a stále stoupáme. Kolem silnice se pořád promotává Kamenice, ale tady je to už jen potok.

Dojeli jsme k další odpočívce. A to už svítí slunce naplno a je velmi teplo. Toto místo je zajímavé tím, že je tu rybník. Hraniční rybník. To píšou v mapě. A naprosto neočekávaně je tu od Lenky požadavek na koupání. Dobírám si jí, že voda určitě nemá teplotu Rudého moře, ale nenechala se zviklat.

Po koupeli se tvářila velmi spokojeně a jakmile oschla zase jedeme. Odpočinek mi hodně pomohl, a tak se suneme krásnou krajinou. Dojeli jsme na další křížení cest, kde jinde než v prudkém kopci, a já zase nemám sílu na jízdu. Jmenuje se to tady Kaufannův Buk. Nedokážu poznat, který to je. Navigace nám říká, že doprava nahoru a po hřebenu s šotolinové cestě. Tak na to nemám. Pojedeme doleva dolů.

A dobře jsme udělali. Skoro pořád z kopce, slunce v zádech, doslova prolétáme samotou U Jána a padáme furt dolů.

Pak se klesání uklidnilo a vjeli jsme do Horní Světlé. A zastavili u hospody, kde jsme si dali jedno za odměnu.

Místní na nás koukají jak z jara a jeden se pak ptal, jestli náhodou také nejedeme 2000 mil. Což je závod, který právě probíhá. Ubezpečil jsem ho, že s tím, na čem jedeme fakt ne. A přesně v tom okamžiku proletělo kolem hospody pár kolistů. Na rozdíl od nás vždy jen nějakou srandovni kapsičkou a hlavě byli očíslováni.

Poseděli jsme, dopili pivo a při kontrole trasy, především napojení na ní, jsem přišel na to, proč jsme měli jet po té šotolině. Je tam ledová jeskyně a přehrada

Naděje. Tak to jsme minuli. Nevadí, teď se napojíme a nejbližší známá vesnice jsou Mařenice. Podstatné je, že je to pořád malinko dolů. A tak jedeme krásnou krajinou s výhledy do dálav na kopečky kolem, roubenými domečky a vůbec horským vzezřením okolí.

Dig.

Projížďka Lužickými horami se mi hodně líbila, bylo to hrbolaté a krásné, jsem rád, že jsem mohl částečně vymazat dluh neznalosti vůči této části naší republiky.

Sar.

Držíme se trasy a míříme do Hrádku n. Nisou. Někde v jeho okolí bude nocleh. Teď nás trasa vede mimo silnici. Dlouho projíždíme lesní cestou prozářenou západním sluncem až jsme se ocitli na silnici s nepříjemným stoupáním do Horního Sedla. Jdu pěšky a mám chuť všeho nechat a lehnout si přímo tady a v tichosti skonat. Těsně před vesnicí jsme se vydali na průzkum. Je tu polní odbočka kamsi vpravo dolů. Ztracená akce. Nenašli jsme nic a k tomu jsme zase zdolávali kopec. Ale zajímavost jsme viděli. A to dračí hlavu.

No, pěkné, ale určitě bych se bez toho obešel.

Vracíme se na silnici. Je to strašné. Do kopce, a ještě po kamenech. Pojedeme dál po trase a budeme hledat.

Po průjezdu Horním Sedlem se terén změnil a jedeme dolů. Pomalu. Pořád hledáme kam kosti složit. A hele, zděná autobusová zastávka. Za ní les, ale mezi tím malinká travnatá loučka. Tak tady! Dál nejedu pro úplnou zničenost. Bohužel se ráno, při kontrole trasy, ukázalo, že kdybychom byli trpěliví a popojeli ještě asi dva kilometry, mohli jsme spát u rybníka. No, nic. Teď nám to tady připadá úplně nejskvostnější. Postavili jsme ležení a slezli jsme u nás. Lenka se vyfasila s vínem, já jsem k tomu přihodil sušenky, Standa přihrál kališky. Večer byl příjemný, pomluvíli jsme kde koho a kde co. Také jsem spomenul dvě Standovy hlášky, které dneska pronesl. Jedna byla o těch samotách, že je tu jedna vedle druhé, viz výše, a druhá: „Je tady cyklostezka pro jízdní kola...“ že by šlo o zdůraznění pro co ta stezka je?

Když došlo víno, zabalili jsme to, dotáhli plachtu a ulehli. Dnes má premiéru Lenčin nový spacák, prý do mínus mnoho a moje nová spací mikina. Podlehl jsem neustálému rýpání ze všech stran, že ta moje stará oblíbená je úplně hrozná. Ano 32 let jí na vzhledu mnoho nepřidalo, ale byla to srdeční záležitost. Tak uvidíme co tahle nová.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní Průměrná rychlost (km)	Teplota vzduchu (C)
Horní Dvory	60,6	203	69	12	9 - 27

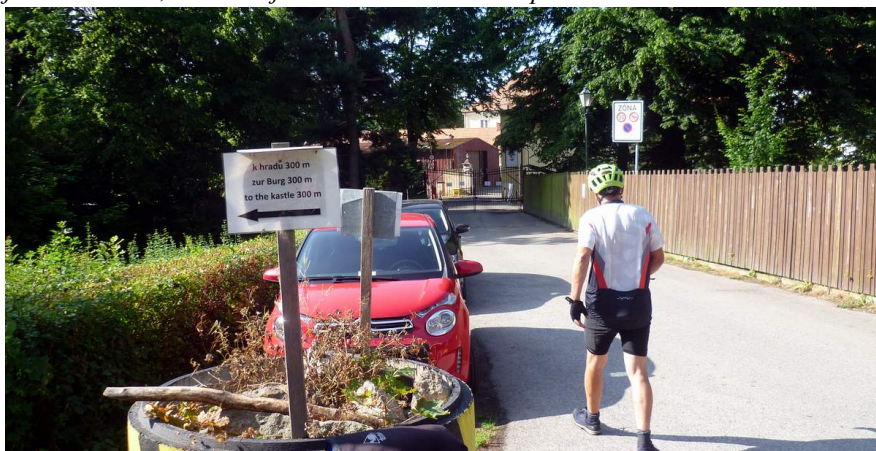
Ráno 6.7. čtvrtek

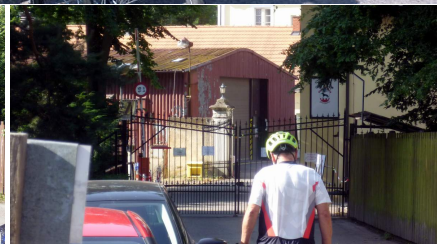
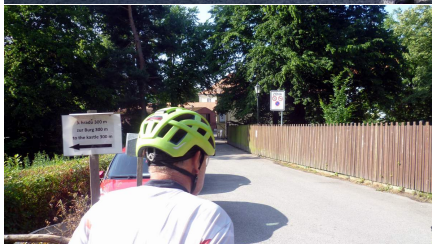
Vstáváme, snídáme a hodnotíme noc. Lenčin spacák neuspěl. Prý je v něm strašný horko. Zatímco já jsem s mikinou spokojen. A Standa? Je to s ním nějak blbý. Vyjel s tím, že na něj hrobník počká, až se vrátíme. Viditelně má potíže, ale nechystá se k návratu. A já? Přes všechno co se mi včera dělo se cítím dobře. Balíme, odjíždíme.

Standa projevil přání podívat se na Grabštejn. Není to úplně na trase, ale odbočku si můžeme dovolit. Navedení jsem nechal na Standovi a jeho technice. Nejdříve jsme jeli lesem zvolna dolů a pak po silnici ostře dolů.

Po dojezdu se Lenka přiznala, že si užila orgasmus. Cyklistický orgasmus. Bylo to rovně, furt dolů a bez provozu. Ano i já jsem velmi spokojen.

Pak jsme prokličkovali mezi baráčky k rybníku. A pak, ostře a nesmlouvavě nahoru. Pěšky. A velmi mnoho namáhavě. Cestou mijíme druhé parkoviště, úplně rozhrabané, a všechny pěšinky kolem jsou zašpérované. Dověkli jsme kola až nahoru. A ... tady není vchod. Je tu brána pro technické zajištění objektu. Všude je stádo cedulí, že vchod je z dolního a středního parkoviště.

Ale už nepišou, že tím středním to nejde. No, rozhodně teď nepojedu zase dolů, abych tam odstavil kolo a šel nějakou pěšinkou zase nahoru a někde tam hledal vchod a pak zase nahoru silnicí na Hrádek. Stejně se o tom vyjádřila Lenka. Navíc otevírají v 10. Hodinu a kus tady rozhodně čekat nebudeme. Pojedeme do Hrádku hned a rovnou. Potřebujeme nakoupit a já potřebuju podojit bankomat. Nějak mi došly a tady v okolí na karty moc nehrajou. Odtud je to skoro po rovině a hlavně blízko, město samotné pak z kopce.

Podařilo se. Hned u silnice Albert, nákup, dosnídávky a pokračování do města. Bankomat nalezen, výběr proveden a jedeme dál. Teď pojedeme do Polska a přes něj do Frýdlantu.

Jedeme zase dolů. Začíná mě to znepokojovat, protože Frýdlant rozhodně není dole. A už nás to žene po silničkách a najednou začala navigace zmatkovat. Po průzkumu zjišťuji, že vedle naší silnice jde souběžně jiná, vedlejší, a mezi nimi jsou zábrany. Navigace chce, abychom jeli vedle. Naštěstí ty zábrany nebyly nic nezdotatelného. Prosmýkli jsme se přes hromádku hlíny mezi letitými stromy, a jsme na souběžné silnici a... Vítám vás v Polsku. Aha tak proto ty zábrany a proto navigace chvíli nevěděla co s tím.

A začalo se jet skvostně. Pořád lehce dolů až na hlavní. Krátce před křižovatkou se nám naskytl výhled na obří povrchový důl, tolik diskutovaný mezi našimi a Polskými politiky. Tak tohle je asi nejbliž měsíční krajině. Opravdu neveselý pohled.

Dojeli jsme na křižovatku. Tam nás navigace poslala doprava a zmlkla. Krátce na to zmizela mapa. Nevadí. Velkou část si pamatuju a za chvíli určitě zase naskočí.

Nenaskočila. Oznámila mi, že mapy offline Polsko nejsou nainstalovány. Ale zjistil jsem, že když nastavím měřítko 1:500 000, tak je ochotná mapu ukázat. Ale bez detailů a bez navádění. No dobrá, zkusíme to ručně.

A tak jsme jeli. A tady se ukázalo, že podle takto přesné mapy jsem nejel přibližně 20 let. Ale dali jsme to. A ani to nebyl žádný výškový brutál. I když jsem si díky svému prachbídnému stavu často hrál na pěšího turistu. Projeli jsme městečkem Bogatynia. Vypadalo upraveně a běžel zde běžný každodenní ruch. Tady nemají svátek. Jim nikoho neupálili.

Pokračujeme silnicí, která podle mapy vede přímo do Frýdlantu. Je to pořád lehce nahoru, a co víc, odbočka na cyklostezku taženou nedaleko silnice mezi stromovým porostem. Je tu chládek a šlape se celkem dobře.

Po nějakém tom kilometru stezka končí a jsme zase na silnici. A je tu Granica panstva.

A jsme zase doma. Ještě krátká svačinková pauza a za pár minut sjíždíme do Frýdlantu. A hned na zámek.

Ukázalo se, že památky chtívá je jen Lenka. Já jsem napočítal svoje návštěvy 4, Standa jednu v blízké minulosti. A tak Lenka zakoupila vstupenku a vzdálila se.

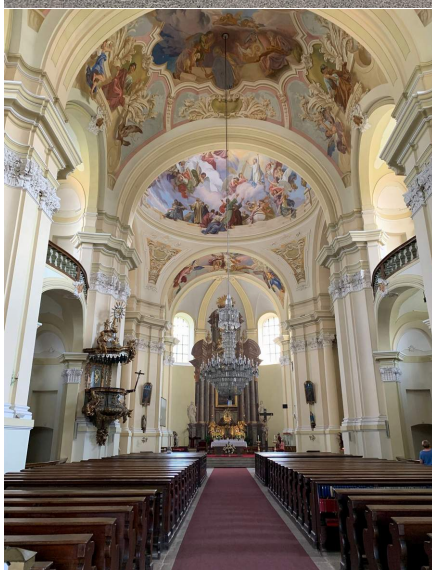
Já se Standou odpočíváme. Až tak moc, že jsme ani nic a o ničem nevyprávěli.

Po Lenčině návratu a celkem kladném vyjádření o památce, průvodci a neuvěřitelné historii, zejména Albrechta z Valdštejna, kterému celý kraj kolem patříval, odjíždíme.

Jsmo přibližně v půlce dnešní trasy a chtělo by to pivo. Jedeme dolů k říčce Smědá a proti proudu zatím po rovině. Jede se moc pěkně. Slunce je za mrakem a teplo je akorát. Ale to pivo... U jedné z odboček jsem byl osvětlen a dal příkaz k odbočení vpravo přes můstek. A opravdu, hospůdka jak malovaná. Má jednu, zato však nepřehlédnutelnou vadu. Otevírá v 15 hodin Je 13.30. Tak to by nešlo. Vrátili jsme se na trasu a za 200 metrů je jakýsi rozsáhlý areál se stolkami a slunečníky. Zaparkovali jsme a došli k okénku. Aha, ona je to zmrzlinárna. Lenka neváhala a dala si jednu z velkého výběru a k tomu kafe. Než to sporádala odpočívali jsme a psychicky se připravovali na stoupání, které nás čeká. Má se na mysli úsek z Bílého Potoka na Smědavu. Jedná se o velmi příkré a hodně dlouhé stoupání.

Tak jo, jedeme. Vylezlo slunce a je vedro. Zatím se jede dobře, využíváme zteky a kopírujeme hlavní silnici. Terén se nepatrně houpe a díky poměrně vysoké rychlosti se krásně chladíme. Nesmíme však zastavit. To se upečeme.

Zastavili jsme v Hejnicích, kde konečně mají pivo. A taky kostel, který je zde velmi významný. Ten chce vidět hlavně Lenka.

Podnikáme závěrečnou pauzu před stoupáním. A díky špatné komunikaci jsme se rozdělili na Standu, který vyrazil k oblakům a mě s Lenkou, kteří jsme v klidu dopili a vydali se za Standou.

A začalo to být nepříjemné. Ano, znám to tady, jednou jsem to šplhal nahoru a nejméně 4x padal dolů. Chvilku se snažím jet, chvilku strkám kolo. Lenka to má

stejně. A takhle se to pořád střídá až nahoru. Kromě jednoho místa, kde jsme dali delší pauzu.

A tady jsem zkusil, jestli potíže, které mě tuto výpravu pronásledují, půjdou přebít Nutelou. Mocný kus jsem ji ujedl a uvidíme. A vidělo se. Výsledek byl velmi rozpačitý. Jako ano, chvíli se mi vedlo kolo dobře, ale při pokusu o jízdu to nedopadlo valně.

Pokračovali jsme až na Smědavu. Cestou několikrát cinknul Lenčin telefon. Ale neměli jsme sílu ho vyprostit z Lenčina sítkového systému vzadu na bagáži, a tak jsme se dostali k informacím až na Smědavě.

Konečně jsme tady. Teď se pokusíme najít Standu. Aha, tak ne. Lenka požádala o přetrasování její cesty rovnou do Kořenova, kde jízdu ukončí na svém letním sídle. Při vyhledávání mi podala informaci, že Standa čeká v Desné. No tak to se ještě načeká. Je to odtud ještě pěkná štreka.

Ještě jsme chvíli spolu stoupali po hlavní až se tato prudkým odklonem ztratila vlevo dole. Já pokračuju rovně, pořád nahoru. I tady jsem několikrát byl a matně si vybavuju, že na Protrženou přehradu, kde je průjezdní bod, se jede lesními cestičkami. Navigace mě vede, terén se houpe, jede se mi celkem dobře.

Telefon. Volá Standa. Jasně. Teď když manévruju v sypkém terénu navíc lehce z kopce.

Začal tím, že vidí Lenku a kde jsem já. Než jsme si stačili předat cokoliv, spojení vypadlo. Zkusil jsem zavolat nazpátek, ale bez jediné čárky na indikátoru síly signálu to nějak nechtělo jít. Nevadí popojedu a až se nějaká čárka objeví, zkusím to znovu. Asi za kilometr mě předběhl Standa. Ale pořád jsme se nemohli mapově najít. Dali jsme tedy sraz u Protržené a spojení ukončili. Netušil jsem, že mi zbývá zatáčka a sešup dolů. Zaparkoval jsem a čekal.

Asi za 10 minut přijel Standa. Ale stejně jsme se nedohodli, kde jsme se minuli. To až večer po dojezdu etapy. Teď to pálíme dolů. A to doslova. Je tu tak příkrý spád, že jsem tady nabral dnešní maximálku. A pak jsem rychlost nepustil přes 50. I to bylo vzhledem ke stavu silnice a množství zatáček, kam nebylo vidět, celkem dost.

Jsmo v Desné. V krámku u Vietnamce jsme zakoupili lahváče a ve stínu odpočívali. Rozebrali jsme sjezd z Protržené, i jaký to musel být průser, když se protrhla, a jakmile jsme se cítili na další jízdu pokračujeme.

Pořád je to dolů. A tak jsme za pár minut v Tanvaldu. Pomalu projíždíme městem a víme, že se nesmíme dostat do centra. Minuli jsme nádraží, kde se původně chtěla odpojit Lenka a za pár metrů odbočili vlevo. Čeká nás strhující závěr. Vylézt kopec nad město a tam to někde zabalit.

Kopec není tak zlý, ale já ho nedávám. Jdu ho skoro celý pěšky. Ukázalo se, že tu není nedotknutá příroda, ale spousta sídel. Vesměs letních. Což komplikuje naši snahu se ubytovat. Ale po několika pěších kilometrech do kopce stavby skončily a my máme neuvěřitelnou kliku. Za posledním domkem našel Standa ložnici. Ale skvostnou. Na krátko posekaná loučka, chata bez plotu oddělená několika stromy a nezajištěná funkční kadibudka. Tak takovýhle hotel si nechám líbit.

Je 20 hodin. Po ubytovacích úkonech jsme zbytek večera prokecali. Je tu úplné ticho, jen sem tam projede po silnici auto. Moc se mi tu líbí. Jen ta auta mě znepokojují. Ne nebojím se problémů, ale ta auta jedoucí naším směrem vždy po chvíli zmizí v porostu zatraceně vejš, než jsme my... Tak dobrou s kobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Bohdalovice	60	277	73,8	12	12 - 28

Ráno 7.7. pátek

Ráno se v klidu probouzíme, snídáme, balíme a vydáváme se na cestu. Zase do kopce. Hodně. Jdeme pěšky a několikrát ve stínu odpočíváme. Ale pak se to zlomilo a upalujeme dolů. Hodně a daleko. Jmenuje se to Zlatá Olešnice. Dig.

Nádherný a dlouhý sjezd, který jsem si užíval. Přibrzdňoval jsem si, abych viděl krásně chalupy, rybníčky atd., a tu jízdu si prodloužil. Od této chvíle mám rád Zlatou Olešnici. Sar.

V krámku doplňujeme drobnosti a pořádáme dosnídávku. A pak zase nahoru. Nějak mě to vyřídilo. Zase chodím pěšky, zatímco Standa na převod 2-1 mizí v

dáli a výši. Po nějakém tom kilometru toho mám tak dost, že vyhlašuju pauzu. Stojíme na polní cestě, která kopíruje hlavní silnici.

Nebudu komentovat povrch a sklon. Jdeme pěšky a pěkně to vysiluje. Co je však podstatné, že na silnici burácí hustý provoz, tady není nikdo a je tu skoro ticho. A dokonce nám tu předkové zanechali sochu, což indikuje, že právě tato cesta byla zde hlavní a jedinou.

Když jsem měl pocit, že už zase můžu, vydali jsme se, kam jinam, nahoru. Po asi půl kilometru jsme nahoře, kde se cesta spojuje se silnicí. A také je tu konečná stanice lyžařského vleku. Horní. Teda, to jsme blázni.

A jakmile jsme najeli na silnici, vše nám osvětlila vstupní cedule do obce, na které stálo “Vysoké nad Jizerou”.

Navigace se nás snaží zatáhnout do kopřiv. Tak to teda ne! Měním trasu. Původní vede po všech chotárech, a hlavně po hřebenech. A to já prostě nemám. Tenhle výstup mě stál opravdu hodně sil a nově nepřibývají.

Frčíme po hlavní č. 290 a 5 kilometrů padáme dolů. Je to paráda, ale dole se cítím být unaven. To není v pořádku. Nepamatuju se, že bych byl někdy po dojezdu dolů takto vysílen.

Držíme se silnice č. 14 a míříme na Jilemnici. Cítím se mizerně. Nic mě nebolí, ale ztrácím balanc a z obrazu mi co chvíli mizí barvy. Naštěstí silnice č. 14 disponuje odstavným pruhem, kde mám dost místa na vyrovnávání směru.

Dojeli jsme do Hrabačova a malinko si odpočinuli při kontrole navigace. Standa projevil přání se vykoupat. A já s tím vřele souhlasím. Na mapě jsem našel nejbližší modrý flek a řekl navigaci, že tam chceme. Klika je, že odtud je to asi 5

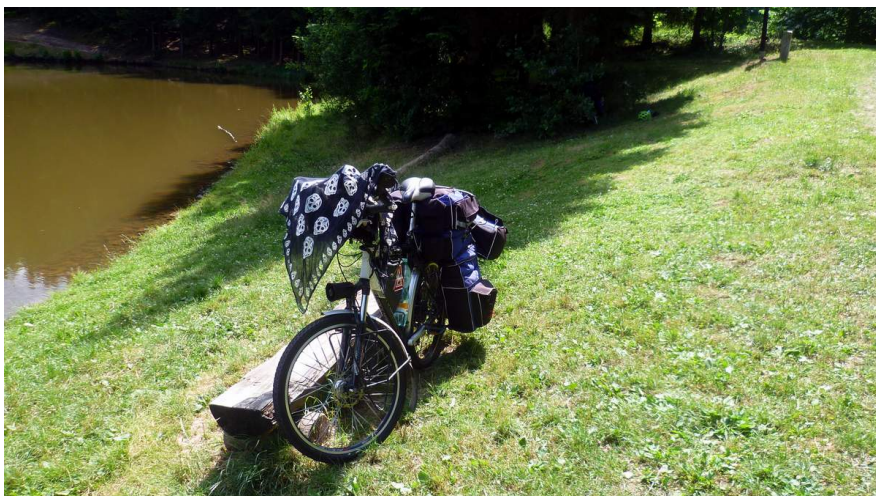
kilometrů a z trasy odbočíme vlevo asi 500 metrů a po použití rybníka se na ní zase vrátíme.

Projíždíme Jilemnicí a za kruhovým objezdem už to fakt nejde. Nájezd na chodník a bleskem odstavit kolo a fofrem místo pro mě na ležení. Už mě neposlouchají svaly, obraz mám černobílý a zatemněný. Ještě krok mimo chodník na svažující se trávník za ním a rychle dolů. Lehký náraz do zad a všechno se zastavilo. Také úplně zmizel obraz. To ale bude tím, že jsem neudržel otevřená víčka. Někde z obrovské dále slyším Standu, ale nerozumím ani slovo. Nemám tušení jak dlouho to trvalo. Soustředil jsem se na Standův hlas. Pořád mu nerozumím, ale cítím potřebu mu odpovědět. Sám sebe neslyším. Ale asi jsem pronesl něco světooborného, protože se Standův hlas změnil. Teď si přeju jedině: nechte mě všichni napokoji. Nemám zdání jak to všechno bylo dlouhé, ale při pokusu otevřít oči zjišťuju, že to nejen jde, ale obraz je dokonce barevný. I zvuk je v pořádku. Jenom se mi strašně motá hlava a jsem slabý jak ženatý mravenec. Začínám komunikovat. Jde mi to sakra blbě. Mluvení je strašně namáhavé a vymyšlení odpovědi je ještě horší. Postupně se rozebíhám. Jakmile to bylo možné, nechal jsem si Standou podat Nutellu a lžičku a pokusil se do sebe pár lžiček vnutit. Hmm, blbě. Trávicí trakt ještě nenaběhl. Výsledně se mi povedlo zase se uvést do nouzového provozu. Rybník je 3 km daleko. To prostě musím dojet. A tam bude větší odpočinek.

Ještě do dost dlouho trvalo, než jsem byl zase použitelný. Ale už zase mám IQ 9 (rozezná světlo a udrží moč) přibližně můžu jet.

Jedeme po hlavní s dost velkým provozem, tu a tam trochu nahoru. Tyhle úseky jsou pro mě smrtelné. Ale vůle řekla, že to dojedem a tak jsme to dojeli.

Jsmo u krásného rybníka a hned u kraje je to místo, které si užijeme. V mezích řečeného jsem se relativně rychle převlékl a honem do vody. Teplá byla akorát a začala mě i vnitřně chladit. Báječné. Kousek jsem odplaval podél břehu a raději ven. Necítím se být OK. A zase do vody a zas ven. Po nějaké době jsme začali chystat odjezd.

Na pekelné plečce u nás zastavil starší chlap a začal obdivovat naše vybavení. Překvapilo mě, že se celkem vyzná. Na konci rozhovoru mi ale úplně vyrazil dech. Podal mi letáček. A co na něm? Svědci Jehovovi. Tak tohle fakt nezpracovávám.

Už dlouho jsem o nich neslyšel, a tak jsem získal dojem, že už neotravují tolik jako dříve. Jsem tak per plex, že jsem se nezmohl ani na pozdrav, když odcházel. Když jsem překonal šok, vydali jsme se na cestu.

Měním trasu, protože po té hlavní to už nejde. A vyplatilo se. Jsme na silnici sami a jede se dobře. A kromě jednoho stoupání jedeme po rovině anebo z kopce. Pořád svítí slunce, všechno kolem je rozpálené a díky horku se nedá pořádně dýchat.

Dojeli jsme do Staré Paky. Chtělo by to oběd. Je vedro na padnutí. Hned na kraji je hospoda. Standa šel na průzkum a vrátil se s tím, že je to nějak doleva se zahrádkou a kolama. Lokál je prázdný a já mám pocit, že nás tu prostě nechťejí. Zvláštní přístup.

Na Jw.org najdete celý program a taky se tam můžete podívat na následující videa.

Co se děje na našich sjezdech?
Zjistěte, co vás čeká, když se přijdete podívat na sjezd svědků Jehovových.

Sjezd svědků Jehovových 2023: „Buďte trpěliví“
Proč je název letošního sjezdu tak aktuální?

Trailer k příběhu z dnešní doby: „Svíř svou cestu Jehovovi“
Amání musí s rodinou utéct, aby si zachránil život. Společnou se sami na sebe, nebo na to, že je ochráni Bůh?

Trailer k příběhu z dnešní doby: „Svíř svou cestu Jehovovi“
Amání musí s rodinou utéct, aby si zachránil život. Společnou se sami na sebe, nebo na to, že je ochráni Bůh?

Rádi vás uvidíme

„Buďte trpěliví“
Sjezd svědků Jehovových 2023

JW.ORG

© 2021 Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania
All rights reserved. Watchtower.org/2021
Printed in the United States of America. Printed on recycled paper.

Pomalou jedeme naprosto zničenou silnicí přes půl města, až jsme našli hospodu Kázetko. Ta už je v Pace Nové. Tady se nám líbí.

Po jídle a pití jedeme nejdříve nakoupit do nedalekého supermarketu a pak zase chceme rybník.

Je vedro na chcípnutí. Naštěstí je na trase rybník Richad. Tak vzhůru k němu.

Navigace nás protahala uličkami kde bydlí nová paka a snadno nás dostala na správnou silnici. Z asfaltu sálá žár, slunce se taky nestydí, takže při dobrždění u rybníka jsme jako kdyby nás vytáhli z trouby. Hned nás zajímala voda a hned nás také zklamala. Něco tak zeleného a smrdutého jsem dlouho neviděl. Nevadí, zalezem do stínu a odpočineme si.

Vyrušili nás skauti, že prý v rámci táborové hry jsou na výletě a mají za úkol směnit malou nepatrnou věc za jinou. Nabízejí malou sichrheisku. Já ať přemýšlím jak chci, nedokážu vymyslet co jim dát. Všechno co mám potřebuju. Standa jim nabídl stejnou věc, jen větší. S díky přijali, shlukli se kolem a cosi si o ní napsali. Pak se rozloučili a bujaře vyrazili někam dál. My jsme zase upadli do odpočinkového vypnutí.

No a pak Standa navrhl, že po cestě by mohl být jiný rybník. Chvilku jsem hledal a našel. Je za 20 kilometrů a na mapě vypadá skvostně. Nemá sice jméno, ale je u Starých Smrkovic, což je jen nepatrně z trasy.

Jedeme vedrem a kupodivu mi to jede. Je tu pár vyhoupů, kde cítím, že to pořád není ono, ale proti dopoledni... Zastavujeme v Pusté Proseči na odpočinek a pití.

Zahrádka pohostinství je na chodníku ve stínu budovy, líbí se mi tu. Dávám si Birella grep. Je nádherně chladný a chutná mi. Standa šel do experimentu s Kofolou. Teda ale dál se mi jet nechce. Nicméně donutil jsem se k pohybu a po výjezdu hore náměstím se trén zlomil a jedeme zvolna dolů. Šlapat není třeba, rychlost se ustálila na 25.

Dojel nás stařík na el kole a živě se o nás zajímal. Značný kus cesty si povídal se Standou jedoucím za mnou. Pak cvaknul spínačem a začal se nám vzdalovat. Jede se krásně. Je pozdní odpoledne, slunce se snaží pořád připalovat, kolem jsou krásná panoramata. Projeli jsme Konecchlumí.

Víte co má tato obec v názvu jako jediná v republice? Dvě C hned za sebou...

Přejeli jsme hlavní č.35 a přes Kováč upalovali dál. Mně se jede naprosto skvostně, a tak se rychlost usadila na 32. Vydrželo mi to 5 kilometrů. Tu a tam zahlédnu dědu na el kole, který má pořád asi 300 metrů náskok.

A pak mi v krvi cosi došlo. Výkon prudce spadl a jedeme 20. Také se změnil povrch silnice. Je pěkně rozbitý a dělá dojem jízdy po horské šotolině. Jsme dva a půl kilometru od cíle. Horko je strašné. Pořád jedeme po rovině a pořád se mi nedaří dostat rychlost přes 25. Ale už je tu poslední zatáčka, za ní odbočovací manévr a jsme na polní cestě k rybníku.

Je delší než vypadala v mapě, ale závěr je skvostný. Jen je škoda, že je voda zase nepoužitelná. No, nevadí. Je to tu nejen placaté, ale i úplně rovné. Navíc nás přivítali stromem se špendlíkama, hrachovým polem a stromem s třešněma. Tak tady jo, tady zůstanem.

Vychutnávali jsme si to dlouhou dobu, než přijelo auto. Zpozorněli jsme, ale ukázalo se, že přijel rybář. Další auto byly dvě holky. Samozřejmě v úsporném oblečení. Ještě by šly zachránit. Každý den dvě kolečka kolem vesnice a omezit přísun kuřat. Šly dál po hrázi za další keřiky, odkud bylo po delší době slyšet jejich hlasy a veselí. Co se odehrávalo v mezidobí? No, byly samy, v rybníce se koupat nedá, zalezly do roští, dlouho byly potichu...

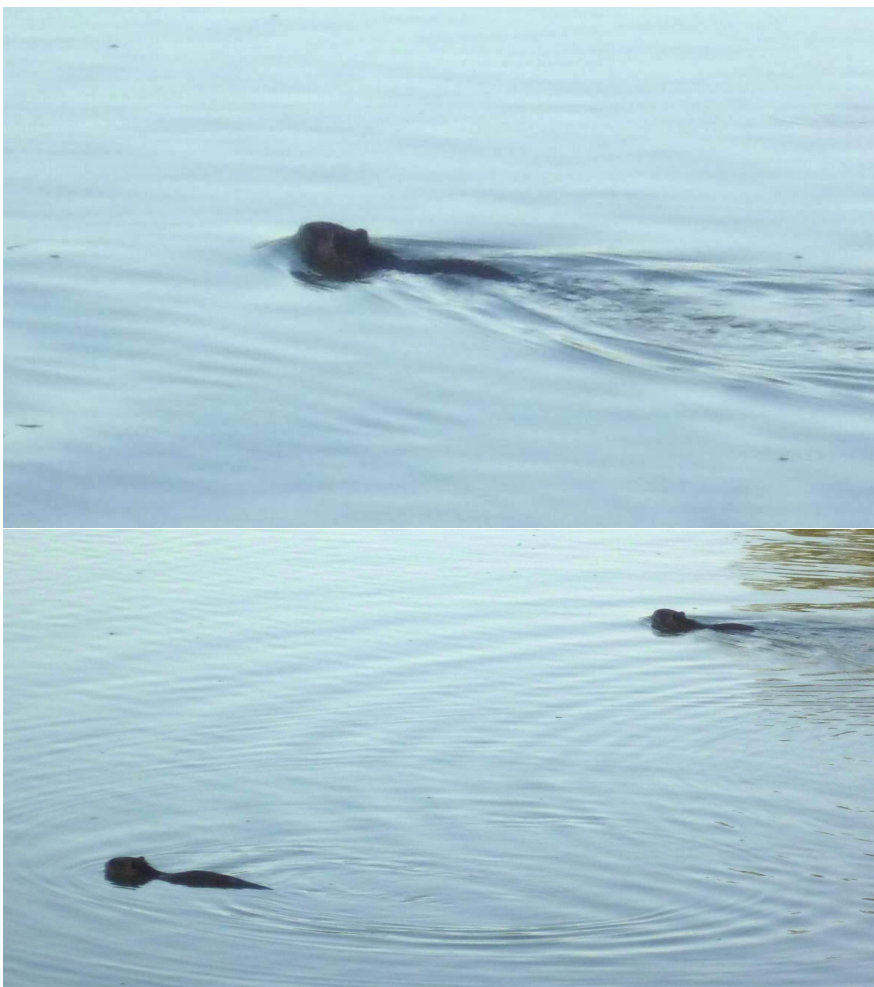
Postupně zapadlo slunce a nás ruší jen večerní vlakový spoj uhánějící za polem asi 3 km daleko. Dobrou noc.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Staré Smrkovice	62	349	72	15	7 - 33

Ráno 8.7. sobota

Noc nepřinesla nic zajímavého. Ráno mě vzbudila skupinka nutrií. Byly drzé a dotěrné. Asi jsem jim zabral jejich místo. A protože byly nesnesitelné, přesunul jsem se se vším jinam. A ty mrchy hned na to odešly po náplavce do vody. No teda to bych je nakop. A každou zvlášť.

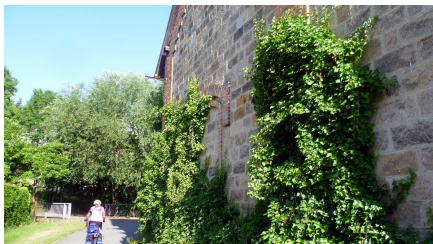

Znovu jsem zalezl a probudil se, když bylo slunce asi na 15ti stupních nad terénem. Krásně se válím a nic nedělám do chvíle, než u Standova stanu zasvištěl zip a ozvalo se „Dobré ráno“. A pak velmi zvolna začaly ranní operace.

Před osmou vyjíždíme. Svítí slunce, na nebi je nepatrný opar, který stačí na to, aby slunce nepálilo. Napojujeme se na trasu a jede se báječně. Na nebi se udělalo takřka totální modro rušené jen slunečním kotoučem. Lehce pofukuje, takže za jízdy není horko. Rychlost se ustálila na 22 a nemáme snahu s tím nic dělat.

Dojeli jsme do Smidar kde Standa zahořel touhou spatřit zdejší zámek. Na mapě ho měl, v reálu jsme ho nemohli najít. Ptali jsme se dokonce dvou místních

strejčů, ale ani ti nevěděli. Leč díky Standově urputnosti jsme ho našli. Ten teda vypadá! Mě zaujala vedle stojící stodola s výškou střechy dobrých 15 metrů.

Nafoceno, můžeme pokračovat.

Jede se báječně. Dojeli jsme do Skřivan. Další touha po náhledu na zámek. Tento byl nepřehlédnutelný a pěkně upravený.

Továrna vedle prý k němu patřila někdy od roku 1790, nebo tak. Přečetli jsme si ceduli a zase jedeme.

Pořád se jede skvostně, je slunečno, bezmračno a malinko povětrno.

Sloupno. Krámek, doplnění zásob, dosnídávka. Sedíme na lavičce ve stínu u místního úřadu. Přes ulici je brána, u ní vlajky a na zdi erb obce. Vypadá zajímavě, a tak se jdu podívat blíž. A vůbec! Sloupno? Proč? Kde to vzalo název? S drzostí sobě vlastní jsem zašel do krámků. Paní prodavačka se nenechala zaskočit a po mých dotazech řekla, že není Sloupeňáčka, ale sáhla dozadu na stojan s pohlednicemi a vytáhla letáček. Tak ano, má plus body, dostala mě. Zběžně jsem do něj nakoukl a překvapila mě jeho vysoká úroveň. Poděkoval jsem, opustil krámek a letáček ukázal Standovi.

Zámecká kavárna

Panování benediktinů.

Hned po koupi statků, dal opět od základu Sloupno i novou kancelář. Obě dřevěné stavby postavil tesařský mistr Hans Schantz.

V následujících letech byl postaven roubený barokní zámek, kde stál a jak vypadal, se s určitostí neví. Dochovaly se účetní doklady spojení s výstavbou zámku, podle nich by se nechalo odhadnout, jak byl velký.

Hospodářsky se benediktinům na sloupenskou daňlo a proto přikupovali sousední panství a obce Králky, Podolíř, Chmelovice, Konyčice a část katastru Metlican. Celkové pak obhospodařovali téměř 1500 hektarů. Vlastnili několik dnes již zaniklých rybníků a hospodu ve Starém Bydžově, kde údajně vyúsťovala podzemní chodba vedoucí ze sloupenského zámku. Druhá část chodby vedla ze zámku do kostela na Metlicanech (dnes část Nového Bydžova). Benediktini úspěšně na sloupenskou a dalších okolních obcí hospodařili téměř tři století.

Zámecká krčma

Využití zámku.

Zámek se postupně rekonstruuje a pomalu se stává kulturně společenským centrem obce i širokého okolí. Na zámku se pořádají svatby, koncerty, zábaňné akce pro děti. Vnitřní prostory jsou využívány pro výstavy fotografií, obrazů, grafiky, keramiky a mnoha dalších uměleckých směrů. Na zámku byly i výstavy zahrádkářů, kaktusů a dalších zájmových činností společenství. Klubovny slouží pro pořádání kurzů, vzdělávacích programů a dalších společenských akcí. Několikletou tradici mají soutěžní výstavy škol a školek z okolí, pořádání adventu a již tradiční zářijová ochutnávka moravských vín spojená s poslechem živé hudby.

Zrestaurované stropní malby

Proměny zámeckých interiérů

Zámek je otevřen pro veřejnost od dubna do října o sobotách, nedělích a svátcích v odpovídajících hodinách nebo po předchozí dohodě a při konání kulturně společenských akcí.

Text a foto: Dráslík Pavel

<http://www.sloupno.cz/>

<http://www.sloupno.cz/>

Sloupno

Obec s více než 500 obyvateli, ležící na pravém břehu Cidliny. První zmínka o jakési tvrz Sloupno u Nového Bydžova je z roku 1278. Tvzr je v písemných materiálech připomínána později několikrát a naposledy v roce 1922, kdy nový majitel dostal povolení k terénním úpravám, rozvozt valů do pozůstatků zbylých vodních příkopů. V roce 1278 se předpokládá, že ves Sloupno již existovala, ale písemně je první doložena v roce 1311. Od té doby je v archivu obce Sloupno připomínáno poměrně často, tak jak se měnili majitelé panství, například Pšeničkové, Václav Klucký, Maternovi, Albrecht z Valtětína, Mikuláš hrabě Desfours a další. Adolf Vilém Harant svobodný pán z Politz a Bezdrůic prodal roku 1672 sloupenský statek břeňovsko-broumovským benediktinům. Ke sloupenskému statku náležela dřevěná tvzr dobře stavěná, poplužní dvůr s novou sýpkou, stájemi, stodolami a ovčínem kde bylo možno chovat nejméně 500 ovcí, dále ke statku patřil lidosad a velký ovocný sad, bažantnice, plovár se slámovou a křmami. Opět Tomáš Sartorius hodlal koupit nějaký statek, na něm by bylo možno pěstovat ječmen pro potřebu broumovského pivovaru. Sloupno tomuto zámru vyhovovalo a navíc bylo zhruba na polovině cesty mezi kláštery v Broumově a Břevnově.

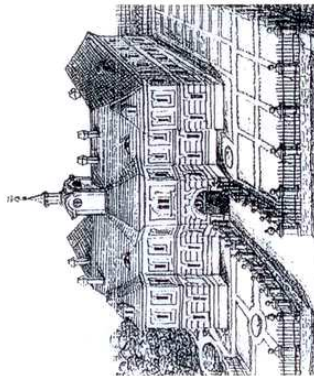

Zámek – dominanta obce

Barokní zámek.

Zámek ve Sloupně je kulturní památkou, kterou od 1. 11. 1996 vlastní obec Sloupně. Obec se nemalými prostředky a za pomoci dotací se snaží zachránit objekt přeměnit v společensko-kulturní dominantu obce. První zachranné práce započaly v roce 1997 a pokračují průběžně do současné doby. V roce 2006 byly pořádný dy otevřených dveří a zámek poprvé přístupný veřejnosti. Od následujícího roku je zámek přístupný o víkendech, při pořádání různých akcí nebo po dohodě.

Zámek ve Sloupně nechal postavit mužský řeholní řád benediktýnů v letech 1740 až 1745 za opata Berno II. Lóbla. V roce 1745 je zhotoven oltář do záměské kaple zasvěcené svatému Benediktu a o rok dříve dohotoveny záměské hodiny, to lze považovat za závěrečné etapy výstavby záměské rezidence. Pravděpodobným stavitelem byl Ignác Kilian Dientzenhofer. Je písemně doloženo v benediktýnských diářích, že před výstavbou a v době výstavby ve Sloupně dost často pobýval a mnohdy i dlouhodobě. Zámek byl uváděn jako lenní sídlo, byl však představením řádu, příslušné jeli hostů, využívan pro náhodné přespání při cestách mezi kláštery v Broumově a Břevnově. V době vypuknutí selských povstání na broumovskou v roce 1776, nějaký čas pobýval na zámku broumovský opat Stephanus (Štěpán) Rautenstrauch. Část přízemí zámku sloužilo jako byt pro správce zámku a přílehlého velkostatku. Na přelomu 19. a 20. století dvě místnosti v přízemí obýval adjunkt. V přízemí byla kaple, která sloužila i obyvatelům obce. Jedna místnost v přízemí byla využívána jako záměská kuchyně.

Rytina z roku 1870 autor opat Johannes Nepomuk Rotter

Teď ho ale číst nebudeme, je třeba jet. Příští zastávka Žehuňský rybník. Není odtud daleko ale cestou jsou ještě dvě města. Nový Bydžov, který zajímá Standu a to hlavně proto, že se spolu se Starým Bydžovem dostal do

Savební se zámek dochoval původní podobu až do současnosti. První důkladnější opravy zámku byly prováděny po několik let v polovině devatenáctého století. Byla provedena výměna střechy, osazení vnitřní okna a v některých místnostech i vnitřní okenní, původní křvy byly nahrazeny kachlovými lamami, došlo ke změně využití některých místností například záměská kuchyně a záchodový pokoj. Celý zámek byl po jednom století nově vymalován a byly provedeny další drobné opravy například v podobě nového vchodu do sklepa z ulice před zámkem, osazení kovových dveří na přídu.

Řád benediktýnů využíval zámek s přílehlým velkostatkem až do konce čtyřicátých let dvacátého století. V roce 1949 byl mobilár zlikvidován a po vyklizení, byl vnitřní prostor využívan ke skladování obalů skřivané rafinerie cukru, ke skladování obilí, na zámku byl i sklad velkoobchodu domácích potřeb.

Několikrát užíval sedmdesátých až počátku devadesátých let minulého století byl Ústav národního zdraví. Ten zámek využíval jako sklady civin

Záměský interier

Obec se snaží postupně zámek rekonstruovat a zachránit tak kulturní památku i pro další generace. Náklady na opravy již dosahy desítky milionu korun, bez dotací by poměrně malá obec těžko zvládala nákladné opravy a renovace financně. Ze zdevastované stavby se postupně zámek mění v kulturní dominantu obce. V I. etapě se provedla celková rekonstrukce střechy včetně krovu, věžičky a komínů. Součástí této etapy byla i dešťová kanalizace kolem zámku. První etapu završila oprava věžičky hodin. Druhou etapu v roce 2000 zahájila demolice nákladního vřtahu, který byl nevhodně přistaven k západnímu průčelí. Následovaly obnovy venkovních omítek a náterů fasády. Částečně byly opraveny zděné ploty na severní a západní straně zámku. Další etapa začala v roce 2004. Od tohoto roku se postupně restaurují a opravují vnitřní prostory. Započalo se zachránou malovaných stropů v patře, následovala nová elektroinstalace, oprava stěn, nové vymalby a rekonstrukce podlah. Uvedené práce probíhají průběžně dle finančních možností obce a poskytnutých dotací. V patře i přízemí bylo vybudováno nové sociální zařízení. V přízemí jsou dvě místnosti, upravené na klubovny a vybaveny novou moderní technikou.

Stručný technický popis zámku.

Zámek má dvě nadzemní podlaží a je částečně podsklepen. Zdivo je smíšené, kámen (loiskovec) a pálená cihla, hůstka hlavních stěn je přibližně z jedné zdi. Objekt má obdélníkový půdorys s italizací na východní a západní straně. Stropy ve sklepe a přízemí tvoří cihlová klenba. V patře jsou stropy dřevěné s omítkou na rkosu.

Adventní koncert

Věžní hodiny.

Hodiny pocházejí z roku 1744 a byly zhotoveny technologií ručního kování a ručního opracování dříví. Dochovalo se k nim několik dokladů o platbě za materiál a odvedenou práci na nich. Nepodařilo se zjistit výrobce. Štíř Matěj Schmidt natřel bíle dvě plechové hodinové tabule na které namaloval černé cifry a pozlatil ručičky, za to obdržel 29 zlatých. K hodinám náležely dva cimbalý, jeden o váze 19 liber zhotovil Novoměstský zvonář Zachariáš Dientrich za 11 zlatých a 24 krajcarů. Cimbalý byly v záměcké věži, až do první světové války, kdy byly konfiskovány a přetaveny. Hodiny dále sloužily bez odjbení. Po odstranění věžičky byl poškozený hodinový stroj pohozlen na půdě zámku, kde dále chlála. Požďej se na půdě našla minutová ručička, natahovací křídla, dvě kamenná závaží a hřídel rozvodu točového momentu. Restaurátoři hodin provedli v roce 1999 akademický sochař Petr Skála s mantelkou Melánii ze Šaaské. Nové cimbalý byly odlity firmou Zvonářství Matoušek na Zbraslavi. Hodinový cimbalý o průměru 480 mm a váží 45 kg, čtvrtový cimbalý má 390 mm a váhu 27 kg. Oba jsou upevněny ve stříšce lucerny věžičky.

Věžní hodiny

vyjmenovaných slov, a Chlumeck nad Cidlinou. Ano, ten Chlumeck, kde se odehrála slavná bitva z cyklu „Naše slavné prohry“.

Přijíždíme do Nového Bydžova od severu po hlavní. Mají to tu postavené tak, že již ze dvou kilometrů je vidět náměstí a na něm Mariánský sloup.

Už z této vzdálenosti je impozantní. Pokud to bylo koncipováno, že to mělo vzbudit dojem, ta u mě se jim to podařilo. Při průjezdu kolem zjišťujeme, že je uprostřed kruháku. Ale i ostatní stavby na malebném náměstí stojí za shlédnutí.

Pokračujeme v cestě. Za pár kilometrů jsme projeli Chlumcem, který mě nezaujal vůbec ničím. Je to konec konců městys, tedy nic moc velkého, a navigace nás protáhla humny, kde není z civilizace vidět vůbec nic. Tedy kromě onoho slavného rybníka, kam měla podle několikrát překroucené pověsti nahnat armáda vzbouřené sedláky. Jen malá cedulka ukazuje směr k místu, kde se bitva měla odehrát. Dnes je zde pole.

Až do konce výpravy bych si přál, aby to jelo právě takhle. Rychlost se bez jakéhokoliv úsilí drží na 24, slunce trochu pálí, malinko pofukuje, takže za 15 pohodových kilometrů jsme u Žehuňského rybníka, kde má být odpočinek a koupel..

A hle jaká zajímavost. Celé vodní dílo je plošně poněkud rozměrné a dá se přejít mokrou nohou odkudkoliv kamkoliv. Chci tím říct, že ať jsem se vydal kterýmkoliv směrem, byla mi voda kousek nad kolena.

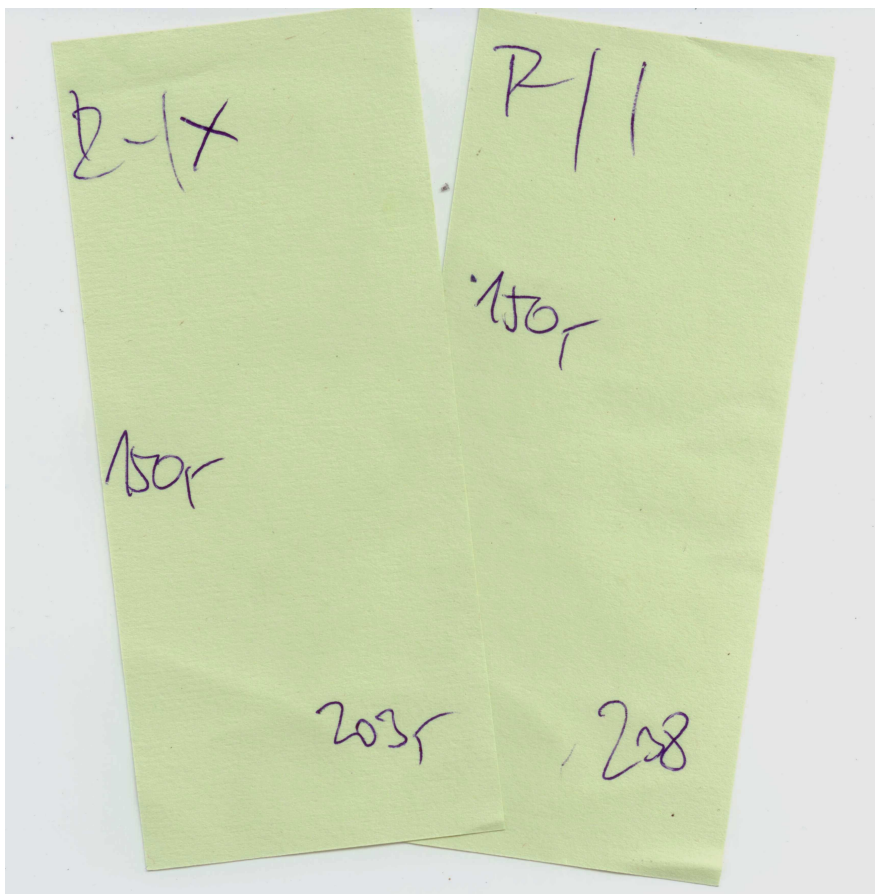
Po koupeli, odpočinku a přečtení letáku, který jsme získali ve Sloupnu, pokračujeme v jízdě. Je poledne a chtělo by to nějakou stravovnu. Standa prohlásil, že dříve než za hodinu nezastavuje. No dobrá. Vlastě mám jen chuť na pivo. Jinak mě nic netrápí.

Odjíždíme. Slunce pálí, obloha je vymetená. Klika je, že malinko pofukuje, takže teplota je v pořádku. Rozjeli jsme se a jede se úplně skvostně. Co psát o další jízdě? Vlastně není co. Kolem je krásná krajina, tu a tam nějaká zajímavá stavba,

rychlost neklesá pod 28. Tedy samozřejmě kromě okamžiků, kdy manévrujeme na křižovatkách. A tak se stalo, že za 40 minut jsme v Poděbradech. A jedeme pořád dál, do hospody zbývá 15 minut. Ani během této jízdy se nic nezměnilo. Pořád to pálíme kolem třicítky, a to až do obce Hořátev. Tady nekompromisně brzdím před pohostinstvím. A zůstaneme uvnitř. Venku je vedro a nedýchatelno. A taky dáme obídek. Podle navigace je to ke mně před barák 50 kilometrů. Standa začíná mít nápady, že už to dojedem. Je 13 hodin, je to reálné. A co víc, tato přejezdová rychlost se mi velmi líbí a kdo ví kdy se to bude opakovat. Nápad s dojezdem ještě dnes se mi začíná líbit.

Dali jsme oběd, pivo a odpočinek.

Venku se vaří asfalt, nám je tady dobře. Ale Standova zmínka o dojezdu ještě dnes je silně motivační k další jízdě.

Jedeme. Pár kilometrů trvá, než jsme se zase dostali do formy, ale frčí to náramně. Kolem je placaté Polabí, není si na co ztěžovat. Tedy až do chvíle, kdy jsme dojeli k uzavírce. Vlastně o ní vím. Je tu více než rok. A za tu dobu nejsou opravy hotovy? To je na vyhození firmy včetně všech dělníků a zabásnutí všech manažerů, kteří kolem toho, byť jen prošli. Tohle je vrchol neschopnosti a arogance. Kdyby to bylo na mně, jsou všichni v base a jejich majetek zabaven ve prospěch dokončení stavby. Ale jsme v Čechách, kde všichni na všechno serou, a když hrozí průser, zlikviduje se firma, nastoupí se stejnýma lidma právě založená jiná a nechá si dílo znovu zaplatit. A ti, co potřebují dílo užívat? Chacha, to jsou ale debilové. Ať si to vyřešej jak chtěj. Sice platěj daně právě na takoveto účely, ale ať si vyserou voko.

Odbočujeme po objíždce a já vidím, že nás to bude stát čtyři kilometry, z toho dva po hlavní č. 611 s plným provozem.

Jede se úplně blbě. Silnice je na okrajích rozbitá a díky těsně projíždějícím autům se není kam vyhnout. A už mě to dopálilo! Pryč odtud.

Pokud se správně pamatuju, je někde tady odbočka a nějakými klikyháky se dá dojet k Labi a tam uzavírka rozhodně není. A ano, je to tak. Nejdříve spojovacími silničkami, pak normální okresky přes vesnice a na závěr? Co byste řekli? Jasně, zase místní lahůdka. Vlastně ne, už jsem se s tím několikrát setkal. Jedeme podle navigace, která říká, že za pár desítek metrů pojedeme terénem a pak se napojíme na cestu podle Labe. Tu část, co je vlastně neudržovaná polní. Ale furt lépe než hlavní č. 611. Dojeli jsme na kraj kukuřičného pole, podle navigace ještě kousek k topolům, prosmyknout se mezi stromy a pak už cesta. Jenže se to nějak podivně stočilo a pěšky rveme kola mezi okrajem kukuřičného pole a roštím vyplňujícím prostor mezi stromy.

Je tu horko není co dýchat, postup je velmi namáhavý. Už mě to nebaví! Našel jsem skulinu a prorval se na stezku. Standa hbitě za mnou. Odrbali jsem ze sebe vegetaci a připravili se na další jízdu. Ted' když to tady píšu, napadlo mě to zkontrolovat. Ano, mám pravdu. Navigace navigovala správně, jen nevěděla, že majitel pole rozhodl, že tam žádná cesta nebude a místo toho bude kukuřice.

Pokračujeme. Prašná úzká vyšlapaná cesta přes kořeny a výmoly, horko a prašno. A to celé těsně po břehu Labe. Najednou se v protisměru vyloupnul pucejř na kole s cigárem v držce a hnál se přímo proti mně. Zapomeň! Já uhýbat nebudu! Když to pochopil, malinko uhnul a těsně jsme se minuli. A to si ten pitomec fakt myslel, že zastavím a uhnu mu?

Za pár desítek metrů se dá z této nádhery odbočit.

Dig.

Tak toto byla pro mne nejhorší část celé trasy. A mohla by to být krásná část polabské cesty, ale není.

Sar.

Pamatuju si to tu, ale nějak si ne a ne vybavit na kterou tu silnici se napojíme. Navigace mi poradila a už přesně vím. Vyjedeme v Císařské Kuchyni. A pak už to nebude problém, a to až do Čelákovic.

A stalo se. V Čelákovících jsme sjeli k Labi, kde je stezka asfaltová a široká. A taky se tu pohybuje daleko víc lidí, a to nejen na kole.

Připojili jsme se k nim a pokračovali k nejbližšímu stánku. Potřebujeme chladit.

Máme ho. Já jsem za domácí limonádu s příchutí grep odložil na pult 55 peněz, Standa za pivo 41. A pak že v Čechách není motivace alkoholismu. Kochali jsme se okolím, hodnotili procházející a zejména projíždějící s důrazem na to, na čem se pohybují, sledovali paddleboardisty placatící se na hladině Labe, usávali nápoje a vůbec si to užívali.

Po ochlazení zase jedeme. Tentokrát na cíl. Tím je oblíbená hospoda v Zápech, kde vždycky zakončujeme, když přijíždíme z tohoto směru. Standa je překvapen, že je tak blízko.

Jedeme standardně, v Lázních Toušeň opouštíme Labe a odbočujeme nahoru k Zápům. Jsem velmi překvapen. Příjemně. Udělali tu novou silnici a jede se po ní parádně. A přestože je to do kopce, jede se dobře. Tedy přesněji, nemusel jsem vystoupit a tlačit kolo.

Projeli jsme Zápy a zajeli do dvora hospody. Zalezli jsme do stínu, a dali pivo. Je 18.30. Krásný mezičas.

Odpočinuli jsme si probrali všechno možné, zejména poslední kus cesty s uzavírkou, a vyrazili na úplný závěr.

Dig.

Původně jsem se chtěl někde v Kyjích odpojit a jet na metro C Letňany a odtud pak na Opatov a potom po svých kolech domů. Protože bylo metro C mezi Pražského povstání a Muzeem přerušeno a musel bych přejet kolmo nefunkující část metra, tak jsem využil možnost jet na kole skrz Prahu.

Sar.

Opustili jsme Zápy a po běžné návratovce jedeme přes Svěmyslice, Dehtárny, Radonice, Satanice, Kyje a Hrdlořezy. Slunce pořád svítí, ale už nemá takovou sílu, a tak to neotravuje. Jen jsme museli vyšplhat na opravdu příkré stoupání na konci bývalé zahrádkářské kolonie Spokojenost. Pak kolem Pražských služeb na Spojovací. Odbočkou vlevo na Novovysočanskou, za PRE ostře vpravo dolů na stezku po bývalé trati. Jízda probíhala znamenitě. Tedy do okamžiku, kdy stezku zase někdo rozhrabal. Kus jí není a jako vždycky se nepracuje a rozhrabávka tu bude aspoň ještě rok. Naštěstí zapomněli uzavřít cestičku kolem pro bagr a tou jsme projeli a pak nerušeně sjeli až k Hlaváku. Nájezdovou rampou dolů na Seifertovu a pak do Italské. A jako již tradičně jdeme pěšky. Asi by šla vyjet, ale

na to dnes rozhodně nemám a myslím, že je zbytečné chtít po Standovi, aby vydával víc síly, než je potřeba.

Jsmo na vrcholu kopce. Teď prudce dolů, přeřet Vinohradskou a využít rychlost a setrvačnost při výjezdu protějšího kopce.

Hmm, tak ne. Dole na křižovatce s Vinohradskou nám skočila červená. Miluju, když se můžu z pod kopce rozjíždět úplně z nuly. Pomalu jsme vyjeli nahoru a zatočili k Náměstí míru. Tady se loučíme. Já jedu rovně, Standa odbočuje do Jugoslávské, odtud na Tylák a za ním odbočkou na stezku přes Nuselák a pak na Pražského Povstání a metrmo se přiblížit domovu. Já pak pokračuju Americkou a Peruckou dolů, přes dolní konec Grébovky a jsem doma. Odstavuju kolo a nechávám ho jak je. Jenom jsem vylovil klíče, doklady, psajtko a foták, ostatní počká.

A to je z MikroExpedice všechno.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	52	480	132	18,5	9 - 34

Epilog:

Za mě jedna z nejhorších výprav. Ne trasou, místy, nebo snad spolujezdci, ale mým rozpadem. Během jízdy jsem snad ještě nikdy nebyl tak zničen jako tentokrát. A co hůř, cítil jsem se jako úplná troska oproti ostatním a vůbec mi nepřidávalo, že se kvůli mně furt někde zastavovalo. Do odjezdu na Expedici by to chtělo něco se mnou udělat. Třeba strčit do pytle, zavázat, roztočit a hodit přes pařez. Ale kde na to vzít čas?

Dig.

Za mě dost náročná výprava s ohledem na nastoupané výškové metry a horké a dusné počasí, ale nádherná s ohledem na přejezd Lužických a Jizerských hor. Zase jsem se přesvědčil, že u nás je krásně a byl jsem rád, že jsem se mohl zúčastnit.

Sar.

Celková technická data:

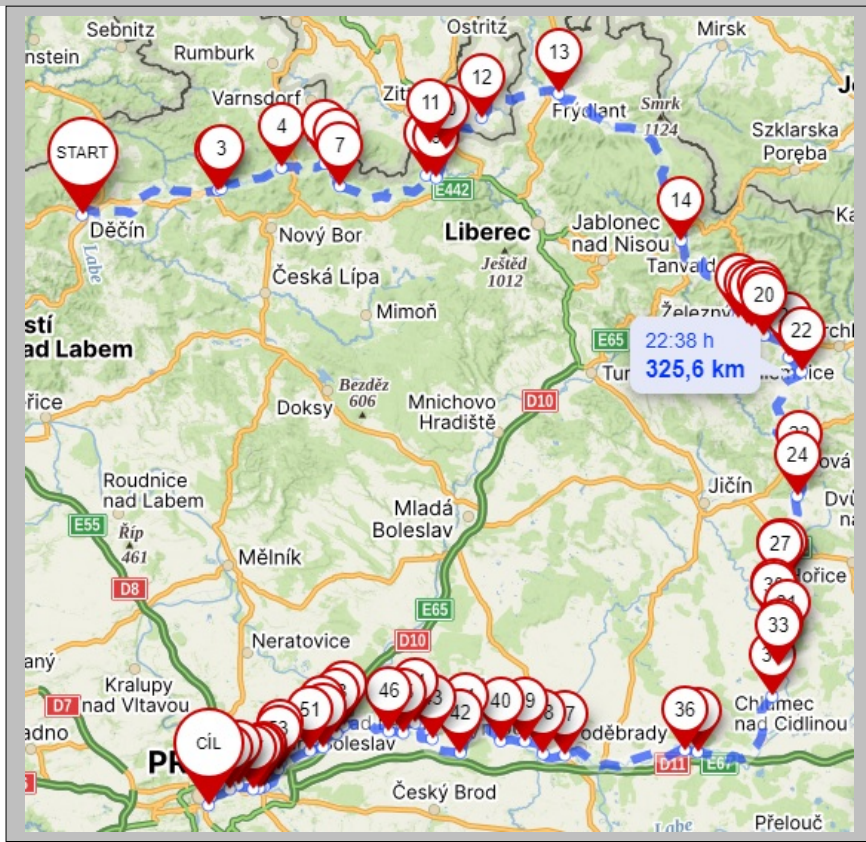
Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž
Příště

tři účastníci malinké Expedice...: Dig, Lenka, Standa

347 km

Expedice 2023

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Dig (Dig), Lenka (Lek), Irena (Irc), Jana (Jah), Dig (Dig) Standa (Sar), Jirka (Jis).

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2023
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz